

2. Дебре Р. Введение в медиологию / Пер.с франц. Б.М.Скуратова. – М.: Праксис, 2010. – 368 с.
3. Делёз Ж. Переговоры. / Пер.с фр. В.Ю.Быстрова. – СПб: «Наука», 2004. – 232 с.
4. Пеке А. Рассуждение об искусстве переговоров / Пер. с франц. Л.А. Сифуровой. – М.: Научная книга, 2004. – 190 с.
5. Лукашук И.И. Дипломатические переговоры и принимаемые на них акты. – М.: NOTA BENE, 2004. – 144 с.

Попов Є.О.

*Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К.Д. Ушинського*

ВЗАЄМОДІЯ ЦЕНТРІВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЛІТИЧНОГО ПРОЦЕСУ З ПОЛІТИЧНИМИ АКТОРАМИ У КРАЇНАХ ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

У 1980-х роках країни Латинської Америки стали на шлях політичного та соціально-економічного переходу. Громадянське суспільство, яке почало зароджуватися, стало більш незалежним від військових та авторитарних урядів та приступило до мобілізації ресурсів для просування демократії та залучення нових учасників до політичного процесу. Багато інститутів та груп впливу завдяки розвитку демократії відкрили для себе широкий спектр можливостей із доступу та отримання влади. У цей час почала налагоджуватися інтенсивна взаємодія між суб'єктами нового політичного процесу, що сприяло розвитку можливостей додаткового впливу на громадське прийняття рішень [1 с. 198].

Наприклад, у Чилі падіння диктатури сприяло становленню взаємодії неурядових організацій, університетів та політичних партій. Розпочався процес реконструкції соціального капіталу, який був зруйнований під час диктатури, поціленої на падіння суспільної взаємодії [2].

Спостерігалось зростання суспільно-соціальних, економічних, екологічних та інших проблем, котрі супроводжувалися науково-технічною революцією та зростанням рівня освіти населення. Ці фактори створили умови, за яких виник попит на більш аргументований та технічно різноманітний аналіз фактів та емпіричних даних. Такі проблеми

посилилися змішаними процесами демократизації та економічної стабілізації, коли латиноамериканські суспільства змушені були розробляти конституційні, інституційні реформи (наприклад, реформу виборчої та партійної системи, реформу виконавчої та законодавчої влади) та опікуватися структурною перебудовою (податкова реформа).

Виходячи з дослідження Діани Стоун та Ендрю Денхама, Ендрю Гарсі пропонує три етапи, що визначають становлення центрів інтелектуального забезпечення політичного процесу [3, с. 271–273]:

Перший етап ознаменувався кінцем другої світової війни і тривав до 1960-х років. На цьому етапі центри інтелектуального забезпечення політичного процесу створювалися під впливом позитивізму та заклали базис сучасного наукового управління;

Другий етап виник як відповідь на диктаторські режими 1960-х і 1970-х років;

Третій етап розпочався з 1990-х років завдяки світовим процесам політичної та економічної лібералізації та характеризується появою нових форм об'єднань, організацій та можливостями їхнього управління.

Варто зазначити, що держава не в змозі вирішити всі ці проблеми одночасно. По-перше, більшості латиноамериканських урядів не вдалося становлення мерітократичної системи відбору державних службовців на роботу [4, с. 215–217]. Це пояснюється тим, що велика кількість чиновників отримує свої посади, виходячи з родинних зв'язків та політичної приналежності, а не завдяки своїй освіті, кваліфікації та навичок. Така ситуація призвела до того, що державні органи були укомплектовані некваліфікованими співробітниками, які були не здатні реалізовувати державні реформи. Ситуація ускладнювалася високим рівнем бюрократизації, що позбавляло держави Латинської Америки спроможності до інновацій у проведенні ґрунтовної політики.

Діяльність політичних партій у цей час була спрямована на відновлення структурних функцій і мобілізацію свого електорату; їм не вистачало потужності та навичок для того, щоб виступати посередником між структурами громадянського суспільства та політичними інститутами [5, с. 154]. Прийняті на державному рівні рішення були мало легітимні в очах громадянського суспільства, оскільки бракувало прозорості та можливості участі громадських структур у прийнятті рішень. Варто зазначити, що громадяни втратили віру у державні інститути та їхню здатність розробити ефективні способи подолання важливих державних проблем.

Ці фактори внесли свій внесок у прискорення процесів становлення громадянського суспільства, яке до 1980-х років можна було вважати повноправним учасником політичного процесу [6, с. 108].

Можна сказати, що легітимність, яка була втрачена державними інститутами, сприяла становленню та розвитку структур громадянського суспільства. У цьому процесі важливу роль відігравало фінансування, одержуване від міжнародних організацій, які збільшували донорську допомогу структурам громадянського сектора. Це сприяло появі у державах Латинської Америки сфери суспільних послуг (наприклад, охорона здоров'я, освіта, розвиток технологій). Саме це підтримувало розвиток співпраці структур третього сектора, які могли надавати такі послуги одне одному [6, с. 110].

Наведені вище факти свідчать про те, що міжнародні інституції втрачають впевненість в урядових інститутах країн Латинської Америки. Однак проведені соціологічні дослідження у цьому регіоні також свідчать про зменшення довіри до державних інститутів з боку громадян. Доказом цього можуть служити соціологічні дослідження, які проводяться соціологічною службою *Latinbarómetro*, та показують що у 1997 році 41% громадян висловили задоволення розвитком демократичних процесів з боку державних установ. У 2004 році цей показник дорівнював 29%. При цьому у 2003 році тільки 24% висловили довіру до уряду у країнах Латинської Америки [6, с. 111].

У зв'язку з цим приватні фонди та міжнародні організації почали підтримувати ініціативи громадянського суспільства, розвиток громадських організацій та надання соціальних послуг.

Метою центрів інтелектуального забезпечення політичного процесу є поліпшення якості державної політики. У ситуації в Еквадорі, коли центри мають слабкий вплив, нестійку структуру та ставлять у пріоритет перемогу на виборах, їм слід переорієнтуватися на проектування сталої та далекоглядної політики, налагодивши комунікацію з громадянами. Це означає перегляд ролі соціальних наук в університетах. Центрам інтелектуального забезпечення політичного процесу потрібно запозичити з академічних кіл здатність на критичне мислення, академічну строгість у галузі прикладних досліджень.

Крім того, для розвитку неурядових організацій в Еквадорі необхідно ухвалити закон, який буде сприяти залученню до співпраці міжнародних організацій. Цей закон забезпечить розвиток інтелектуального ресурсу у країні та поступальний розвиток демократичних процесів. Також

почнеться формування системи із забезпечення контролю використаних коштів. Розвиток центрів інтелектуального забезпечення політичного процесу зумовить розвиток конкурентної партійної системи. Університети та центри інтелектуального забезпечення політичного процесу будуть забезпечувати інформаційне підживлення як політичних партій, так і засобів масової інформації. Можна припустити, що інститути інтелектуального забезпечення суспільства будуть стимулювати створення політичних партій нового покоління та заохочувати старі партії до більш відкритої дискусії з суспільством.

В ідеальних умовах центри інтелектуального забезпечення прагнуть до співпраці з акторами у політиці, покращуючи свою науково-дослідницьку діяльність та зміцнюючи державну політику. У Перу політичне поле характеризується слабкими інститутами та невисоким рівнем довіри. Політична криза 1990-х років послабила партійну систему, політичні партії не виявляють цікавості до діяльності центрів інтелектуального забезпечення політичного процесу. Центри інтелектуального забезпечення політичного процесу висловлюють недовіру до структур громадянського суспільства. Груп, які виступають на підтримку економічного лібералізму, розглядаються як прихильники адміністрації Альберто Фухіморі, а критики ліберальної теорії сприймаються в якості прихильників лівих партій, які хочуть прийти до влади [6, с. 115–116].

Література

1. Alvarez Rivadulla J. The Trans American Market Advocacy Think Tank Movement / R. J. Alvarez, J. Montecionos, J. Markoff // Think Tanks and Public Policies in Latin America. Part II: Think Tanks in Latin America. – Buenos Aires, Argentina. – 2010. – P. 172– 208.
2. Araujo Kathia. El surgimiento de la violencia domestica como problema publico y objeto de politicas. / Araujo Kathia, Virgina Guzman, and Amalia Mauro // http://www.cem.cl/pdf/domestic_araujo.pdf
3. Garce A. A Narrow and Unstable Interface. Think Tanks and Political Parties in Uruguay / A. Garce // Think Tanks and Public Policies in Latin America. Part III: Think Tanks in the Río de la Plata. – Buenos Aires, Argentina. – 2010. – P. 271– 289.
4. Camou A. Knowledge Behind the Throne. Expert Intellectuals, Think Tanks and Economic Policies in Argentina: between the «Austral Plan» and the Convertibility Crisis / A. Camou // Think Tanks and Public Policies in Latin

America. Part III: Think Tanks in the Río de la Plata. – Buenos Aires, Argentina. – 2010. – P. 209–237.

5. Una G. Think Tanks and Poverty in Latin America: The Role of Thinkers in the Marketplace of Social Policies in Argentina, Chile and Mexico. / G. Una, G. Lupica, C. Strazza // Tanks and Public Policies in Latin America. Part II: Think Tanks in Latin America. – Buenos Aires, Argentina. – 2010. – P. 127–171.

6. Belletini O. The Role of Public Policy Centers in Public Reforms Implemented in Latin America. Part II: Think Tanks in Latin America. – Buenos Aires, Argentina. – 2010. – P. 74–106.

Савкова С.С.

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПОЛІТИЧНА КОМУНІКАЦІЯ В УМОВАХ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Однією з важливих складових функціонування політичних акторів є політична комунікація. Вона дозволяє здійснювати взаємодію політичних інтересів, наповнюючи сенсом політичний процес. За допомогою комунікації розгортається логічна послідовність політичних подій, створюється їх сюжетна лінія.

Сьогодні політична комунікація є одним з головних компонентів ведення політичної боротьби, основним механізмом розвитку сучасного політичного процесу, провідним інструментом легітимації влади та її рішень. В умовах бурхливого розвитку інформаційної сфери влада, її політичні структури й інститути суттєво змінюють способи використання нових комунікативних технологій. Державні структури дедалі ширше використовують технології PR-комунікацій, засоби політичної реклами, інші методи комунікативного впливу для спілкування з суспільством, налагодження і підтримки контактів з політичними партнерами і опонентами.

Політична комунікація привертає особливу увагу науковців тому, що, по-перше, політичний розвиток країн світу характеризується домінуванням соціокультурних чинників, передусім – інформаційної складової. Інформація сьогодні стає реальною чи не «найпершою» владою, тому проблематика політичної комунікації виходить на перший